

Arrest

nr. 111 254 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BEECKMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2012 legde verzoekster samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 12 september 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner.

1.3. Op 11 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 14 mei 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn/haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: '

-Een verklaring wettelijke samenwoning, dd. 13/08/2012: Gezien deze verklaring wettelijke samenwoning te recent is afgesloten kan ze niet 'diéne als voldoende bewijs dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

-Twee facturen van Ikea: Deze twee facturen bevatten geen voldoende bewijs om de duurzame en stabiele aard van de relatie aan te tonen. Immers de facturen dateren van met 2011 en zijn bijgevolg te recent om aan te tonen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Bovendien geven deze facturen geen informatie weer betreffende de relatie.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermeide criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster aan de Raad *“een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie af te leveren aan verzoekster”*.

2.2. Dergelijk verzoek overstijgt de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem toebedeeld in het kader van zijn annulatiebevoegdheid zoals geregeld in artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de mate dat het beroep dit als voorwerp heeft, is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het is in strijd met Art. 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door geen verblijfskaart af te leveren en haar daardoor geen toestemming te geven om zich permanent te voegen bij haar wettelijk geregistreerde partner en onbepaald in het land te verblijven.

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Het beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin.

Het begrip ‘gezinsleven’ uit art. 8 E.V.R.M. beperkt zich niet alleen tot de gezinnen die op het huwelijk zijn gebaseerd, maar kan ook andere feitelijke relaties omvatten. Om te bepalen of een relatie een ‘gezinsleven’ uitmaakt, kan het nuttig zijn met een bepaald aantal elementen rekening te houden, zoals het feit te weten of de leden van het koppel samenwonen en sinds hoelang. (Hof Mensenrechten, 22 april 1997, X., Y. en Z. / Verenigd Koninkrijk, Rev. Trim.D.H.. 1998, 117 noot F. Rigaux; Rep.Eur.Court H.R. 1997,1, 619)

Verzoekster heeft sedert 2009 een relatie met de heer [B.]. Zij leven al jaren feitelijk samen als koppel. Zij hebben hun relatie en gezin in België uitgebouwd. Hoewel zij pas in augustus 2012 besloten om hun

samenleven te officialiseren, is het duidelijk dat zij reeds geruime tijd voor deze verklaring een relatie hadden en samenleefden. Dergelijke verbintenis gaat men niet onbezonnen aan.

Art. 8 impliceert bovendien wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 13 8,14)

Op basis van art. 8 EVRM dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

3.3. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om dit gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont met haar theoretisch betoog en blote bewering dat zij alle jaren samenwonen als koppel ook niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij slechts sedert augustus 2012 op wettelijke wijze samenwoont in België, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster de schending op van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster herinnert eraan aan wat in de bestreden beslissing kan gelezen worden en betoogt vervolgens:

“Geheel ten onrechte wordt de aanvraag van verzoekster afgewezen.

De beslissing is niet correct waar zij stelt dat niet wordt aangetoond dat verzoekster en de heer Berkani een duurzame en stabiele relatie hebben.

Het eerste officieel adres van samenwoning betreft het adres te [...], 2018 Antwerpen (stuk 6). Voorheen woonde verzoekster en de heer [B.] reeds samen doch was verzoekster op het adres niet ingeschreven.

In augustus 2012 laten verzoekster en de heer [B.] hun relatie officialiseren door het aangaan van een verklaring wettelijke samenwoning (stuk 7). Het is overduidelijk dat men dergelijke verbinding niet onbezonnen aangaat en dat verzoekster en de heer [B.] reeds een periode van samenwoning achter de rug hebben.

De voorgelegde stukken bewijzen dat verzoekster en de heer [B.] reeds geruime tijd een duurzame en stabiele relatie hebben.

De bestreden beslissing dient dan ook op deze basis vernietigd te worden.”

3.5. Verzoekster gaat niet in concreto in op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de door haar neergelegde stukken. Door opnieuw de stukken te voegen aan het verzoekschrift en te betogen *“De voorgelegde stukken bewijzen dat verzoekster en de heer [B.] reeds geruime tijd een duurzame en stabiele relatie hebben”* kan verzoekster de gedane beoordeling niet onderuit halen. Het huurcontract dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt kan hoogstens aanduiden dat verzoekster en haar partner gezamenlijk de huur van een pand zijn aangegaan *“beginnende van 1 juli 2012”*, zijnde dus één maand voor verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning afsluiten. De Raad ziet niet in hoe dit kan aantonen dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wanneer ze stelt *“Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”* Met haar betoog dat het *“overduidelijk is dat men dergelijke verbinding niet onbezonnen aangaat en dat verzoekster en de heer B. reeds een periode van samenwoning achter de rug hebben”* wordt geen schending aangetoond van de in het middel aangehaalde bepaling. Verzoekster toont niet aan wat de relevantie is voor onderhavige betwisting van de stukken 4, 5 en 8 gevoegd bij het verzoekschrift en het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoekster te gaan invullen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA